

Hồi thứ 82

Trình Linh Tố xả thân cứu nghĩa huynh

Mộ Dung Cảnh Nhạc dùng tay phải nắm lấy huyết mạch môn ở tay trái để ngăn chặn hơi độc đi lên. Trán toát mồ hôi, hắn nói không nên lời nữa.

Tiết Thước xoay tay mặt dùng đoản đao khứa vào gan bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc hai đường thành hình chữ nhật để chất độc theo máu chảy ra ngoài. Mụ đã biết cách này không thể cứu được, nhưng ít ra cũng làm giảm bớt độc tính.

Một mặt mụ năn nỉ Trình Linh Tố :

- Tiểu sư muội ! Trong di thư của sư phụ nói thế nào ? Lão nhân gia đã truyền lại phép hòa hợp chất độc kia thì nhất định cũng có đường giải cứu.

Trình Linh Tố hỏi vặn :

- Sư phụ mà tam sư tử mới gọi đó trở vào vị nào ? Lão Vô Sơn đại sư, sư phụ của tiểu muội, hay Thạch tiên bối, sư phụ của hiền phu phụ ?

Tiết Thước nghe giọng lưỡi châm chọc của cô, trong lòng tức giận vô cùng, muốn thống mạ cho bõ ghét, nhưng vì tính mạng của trượng phu nguy ngập trong khoảng khắc, nên mụ đành chịu khuất phục, lại lên giọng năn nỉ :

- Ngu phu phụ thật đáng chết lắm ! Mong rằng tiểu sư muội nghĩ đến tình đồng môn ngày trước mà cứu mạng cho y.

Trình Linh Tố lật cuốn Dược Vương thần biên trở vào hai dòng chữ nói :

- Xin Tam sư tử coi đây, vụ này không nên trách tiểu muội.

Tiết Thước nhìn theo tay trở của cô thấy trong sách viết :

"Bích Tầm độc cổ hòa với Hạc đỉnh hồng và Khổng tước đàm mà sử dụng để cho độc khí đi lên, chẳng có cách nào chữa được. Phải lấy đó làm răn"

Tiết Thước cả giận quay lại nhìn Thạch Vạn Sơn nói :

- Sư phụ ! Trong sách đã nói rõ ba chất độc dược này trộn lẫn vào nhau thì chẳng còn thuốc nào chữa được, mà sao sư phụ lại thử vào mình Cảnh Nhạc ?

Tuy miệng mụ kêu lão bằng sư phụ, nhưng giọng nói cùng vẻ mặt vô cùng gay gắt

Thạch Vạn Sơn thực tình chưa ngó thấy hai hàng chữ này trong cuốn Dược Vương thần biên. Nhưng dù lão ngó thấy rồi cũng chẳng vì thế mà dem lòng úy kỵ. Bây giờ lão nghe Tiết Thước xẵng giọng chất vấn, khi nào chịu thừa nhận là mình không biết để khỏi mất mặt. Lão lạnh lùng đáp :

- NGười đưa cuốn sách đó cho ta coi, xem bên trong còn điều gì cổ quái nữa không ?

Tiết Thước tức giận đến cực điểm, mù biết nếu còn do dự thì tính mạng trượng phu chẳng thể bảo toàn. Mù vung đoản đao lên chém phập xuống cụt cánh tay Mộ Dung Cảnh Nhạc đứt tầy từ ngang vai.

Nên biết ba chất độc kia lợi hại phi thường. Lúc này chất độc đã đi khắp, nhưng may ở chỗ ba chất độc kia hòa hợp với nhau phát tác chậm hơn nên chặt một cánh tay may ra bảo toàn được tính mạng không thì độc tính phát tác làm chết người ngay.

Tiết Thước là đồ đệ của Vô Sơn đại sư dĩ nhiên đã học môn Cầm huyết trị thương. Chỉ trong khoảnh khắc mù đã buộc xong vết thương cho Mộ Dung Cảnh Nhạc bằng một thủ pháp mau lẹ nhẹ nhàng.

Trình Linh Tố nghiêm nghị tuyên bố :

- Đại sư ca ! Tam sư tỷ ! Chẳng phải tiểu muội có ý hãm hại các vị. Nhưng hai vị bội phản sư môn, báỉ kẻ thù của sư phụ làm thầy đã đáng tội chết rồi, lại còn gia hại cha con nhị sư ca khiến thượng thiên cùng nhân gian đều phẫn nộ. Hiện giờ bản môn chỉ còn mình tiểu muội là truyền nhân. Hai vị phạm tội phản bội sư môn mà tiểu muội không ra tay trừng giới thì thanh danh một đời của sư phụ bị cừ nhân và đồ đệ của hấn làm tan biến. Cha con nhị sư ca bị thảm tử mà tiểu muội không giữ công đạo thì để hai người đó vĩnh viễn phải hàm oan hay sao ?

Cô thân hình bé nhỏ gầy nhom, lại còn ít tuổi, nhưng giọng nói đanh thép, oai nghiêm.

Hồ Phi ngấm ngấm gật đầu nghĩ bụng :

- Hai người này tàn độc đê hèn, nên giết đi là phải.

Lại nghe Trình Linh Tố nói tiếp :

- Hai vị phản bội sư môn nhưng đã có một thời kỳ làm sư huynh và sư tỷ của tiểu muội. Vả lại tiểu muội suốt đời chưa giết một ai, chẳng thể hạ thủ sát hại sư huynh, sư tỷ. Đại sư ca tuy đã chặt tay, nhưng độc khí công tâm rồi, chỉ trong vòng một tháng là chất độc phát tác hết đường cứu chữa. Đây là ba viên "Sinh sinh tạo hóa đan", sư phụ tổn mấy năm tâm huyết mới chế luyện được. Tiểu muội thay mặt tiên sư ban cho đại ca. Mỗi viên có thể kéo dài mạng sống ba năm. Sư huynh uống thuốc rồi nghĩ lại ơn đức của tiên sư và tự vấn tâm xem : sư phụ trước đối đãi với đại sư huynh tử tế hay là vị tân sư phụ tử tế ?

Cô nói rồi lấy trong bọc ra ba viên thuốc màu hồng đặt trong lòng bàn tay.

Tiết Thước toan thò tay đón lấy thì Thạch Vạn Sơn cười nhạt nói :

- Tay đã chặt rồi còn sợ gì độc khí công tâm ? Ba viên thuốc "Tử tử đoạt mệnh đan" này uống vào bụng thì độc khí mới công tâm.

Trình Linh Tố nói :

- Hai vị tin lời tân sư phụ thì không cần dùng đến ba viên thuốc này nữa. Cô nói rồi toan cất thuốc vào bọc. Mộ Dung Cảnh Nhạc vội nói :

- Không ! Tiểu sư muội hãy cho ta !

Tiết Thước nói :

- Đa tạ tiểu sư muội ! Từ nay trở đi hai người chúng ta ăn năn hối lỗi trở lại làm người lương thiện.

Mụ cúi đầu xuống trước mặt Trình Linh Tố để lấy ba viên thuốc.

Đột nhiên mụ lão đảo người, tức giận quát :

- Thạch Vạn Sơn ! Ngươi thật là tàn độc...

Mụ chưa dứt lời đã ngã chúi xuống.

Trình Linh Tố và Hồ Phỉ đều giật mình kinh hãi. Hai người không thấy Thạch Vạn Sơn cử động mà sao hạ độc lạ thế ?

Trình Linh Tố lật người Tiết Thước lên để coi mụ bị hại thế nào, coi còn cứu được nữa không. Cô vừa lật người mụ lên thì đột nhiên cổ tay bên phải bị xiết chặt vì Tiết Thước nắm giữ rồi.

Trình Linh Tố biết là bất diệu, toan vung tay trái đánh vào đầu mụ nhưng huyết mạch bị kìm chế, toàn thân nhũn ra không nhúc nhích được nữa.

Tiết Thước tay cầm đoản đao chỉ vào người Trình Linh Tố, miệng quát lớn :

- Buông ngay cuốn Dược Vương thân biên ra.

Trình Linh Tố vì lòng dạ nhân từ mà bị kìm chế, đành vất cuốn Dược Vương thân biên xuống đất.

Hồ Phỉ muốn lại giải cứu, nhưng thấy Tiết Thước chỉ mũi đao vào ngực Trình Linh Tố, mụ chỉ phóng về phía trước một chút là cô phải uống mạng, nên chằng trong dạ bồn chồn mà không dám động thủ.

Tiết Thước nắm chặt cổ tay Trình Linh Tố nói :

- Sư phụ ! Đệ tử đã giúp sư phụ đoạt được Dược Vương thân biên. Xin sư phụ phóng ba thứ Bích Tâm độc cổ, Hạt đỉnh hồng và Khổng tước đàm vào lòng bàn tay con tiểu tiện nhân này thử xem thị còn giải cứu được tính mạng cho mình không ?

Thạch Vạn Sơn cười đáp :

- Hảo đồ nhi ! Hảo đồ nhi ! Biện pháp này thật là cao minh !

Lão lấy cái hộp vàng mở ra, dùng chìa khóa khều Bích Tâm độc cổ, lại xúc chất Hạt đỉnh hồng và Khổng tước đàm vào móng tay chuẩn bị bắn qua Trình Linh Tố.

Mộ Dung Cảnh Nhạc sau khi bị thương, người hần lão đảo muốn té, nhưng ráng chờ sư phụ bắn chất độc sang lòng bàn tay Trình Linh Tố. Nếu cô lấy thuốc giải tự cứu mình, hần sẽ đoạt lấy để mình dùng trước. Nếu thực tình không có thuốc giải nào chữa được thì mới thù vừa rồi cũng trả xong. Hần liền cố gắng ngăn chặn trước mặt Hồ Phỉ để đề phòng chằng ngăn cản Thạch Vạn Sơn hạ độc.

Hồ Phi đang lúc không có cách gì giải cứu Trình Linh Tố, bỗng thấy Mộ Dung Cảnh Nhạc đến chặn trước mặt liền vung quyền đâm vào mặt hắn.

Mộ Dung Cảnh Nhạc vung tay mặt ra đỡ. Lúc này Hồ Phi nóng lòng liều mạng, khi nào để hắn kịp đón đỡ ? Thoi quyền tay trái chưa đánh tới, phát chưởng tay mặt đã xô đến trước mặt hắn nhanh như gió không một tiếng động. Luồng lực đạo rất trầm trọng xô Mộ Dung Cảnh Nhạc đụng vào Tiết Thước.

Tiết Thước bị đụng mạnh lập tức ngã lăn ra, nhưng tay trái của mộ vẫn nắm chặt cổ tay Trình Linh Tố không chịu buông ra.

Hồ Phi xông lại tung chân đá mạnh vào chỗ lưng gù của Tiết Thước.

Mộ đau quá phải buông Trình Linh Tố ra. Nhưng Tiết Thước vừa buông tay, thì móng tay Thạch Vạn Sơn đã chụp tới.

Hồ Phi sợ tay lão có độc dục đụng vào người Trình Linh Tố, chàng vội vươn tay mặt đẩy bả vai lão.

Thạch Vạn Sơn xoay tay cầm nã nhằm chụp vào cổ tay mặt chàng.

Trình Linh Tố vội la lên :

- Lùi lại cho mau !

Nếu Hồ Phi thi triển chiêu "Cửu khúc thiết cốt pháp" trong phép Tiểu cầm nã thủ thì vạn dứt năm ngón tay lão chẳng khó gì, nhưng tay lão lại có kịch độc chàng không dám đụng vào, đành vội nhảy lùi lại né tránh.

Thạch Vạn Sơn chụp không trúng, tiện tay liệng chìa khóa ra, tiếp theo gảy móng tay mấy cái. Độc phấn hóa thành khói mù phun vào mu bàn tay Hồ Phi.

Hồ Phi không biết mình trúng độc, chàng nghĩ tới ba người này nham hiểm độc ác vô cùng, định giết chết ngay đương trường. Chàng vung đơn đao chém liền mấy chiêu.

Thạch Vạn Sơn không kịp đón đỡ, bỗng thấy bàn tay trái mất rượt. Ba ngón tay trái lão đã bị chặt đứt rồi.

Lão cực kỳ kinh hãi, lại gảy móng tay mặt mấy cái, khói mù bay ra.

Trình Linh Tố la hoảng :

- Đại ca ! Lùi lại cho mau !

Hồ Phi dựng chân trước mặt Trình Linh Tố ngó thấy bọn Thạch Vạn Sơn, Mộ Dung Cảnh Nhạc, Tiết Thước chạy ra ngoài miếu mà không dám đuổi theo.

Trình Linh Tố nắm tay Hồ Phi, lòng đau như cắt. Tuy cô thoát đại nạn, nhưng Hồ Phi vì cứu cô mà mu bàn tay dính phải ba chất kịch độc là Bích Tâm độc cổ, Hạc đỉnh hồng và Khổng tước đàm. Trong Dược Vương thân biên đã chữa rõ : "Độc khí đi lên, không thuốc nào chữa được".

Cô không biết nên chặt cánh tay mặt Hồ Phi hay để chàng uống Sinh sinh tạo hóa đan kéo dài mạng sống chín năm nữa.

Chàng là người thân ái duy nhất trên cõi đời này. Cô ở với chàng bấy nhiêu ngày, coi tấm thân chàng quan trọng hơn cả thân mình. Chàng là con người tốt như vậy mà chỉ sống được có chín năm nữa thôi ư ?

Trình Linh Tố xoay chuyển ý nghĩ rất mau, lấy một viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng Hồ Phi cất tiếng run run nói :

- Nuốt lệ đi !

Hồ Phi theo lời nuốt xuống. Chàng vừa định thần, nhớ tới mối nguy hiểm vừa rồi hãy còn khiếp sợ. Chàng nói :

- Hú vía ! Hú vía !

Chàng thấy cuốn Dược Vương thân biên rớt xuống đất. Ngọn gió thu thổi tới lật những trang sách ra không ngớt. Chàng lại nói :

- Đáng tiếc là chưa giết được ba tên ác tặc. May mà bọn chúng chưa đoạt được cuốn sách. Nhị muội ! Nếu tay nhị muội dính phải chất độc thì làm thế nào ?

Trình Linh Tố ruột đứt từng khúc, muốn khóc òa lên mà khóc không ra tiếng.

Hồ Phi thấy cô sắc mặt lợt lạt, liền cất giọng ôn nhu nói :

- Nhị muội ! Nhị muội mệt lắm rồi ! Hãy nghỉ một lúc đã.

Trình Linh Tố nghe giọng nói thân mật lại càng xót dạ, nghẹn ngào nói :

- Tiểu muội ... tiểu muội ...

Hồ Phi cảm thấy mu bàn tay phải ngứa ngáy, toan đưa tay trái lên gãi. Trình Linh Tố vội nắm chặt cổ tay chàng cất tiếng run run :

- Chớ có cử động.

Hồ Phi thấy tay cô lạnh toát lấy làm kỳ hỏi :

- Nhị muội làm sao vậy ?

Đột nhiên mắt chàng tối sầm lại, té nằm ngửa dưới đất.

Chàng ngã xuống rồi không nhúc nhích được nữa, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, chỉ thấy mu bàn tay mặt tê nhức, lúc ngứa ngáy ghê gớm. Chàng kinh hãi hỏi :

- Tiểu huynh cũng trúng phải ba chất đại kịch độc rồi chăng ?

Trình Linh Tố giọt châu tầm tã như mưa nhỏ xuống áo chàng. Cô ưỡn oải gật đầu.

Hồ Phi thấy cô bi thương như vậy, trái tim chìm xuống nghĩ thầm :

- Nhị muội đau lòng đến thế là vì ta trúng phải chất kịch độc, không còn cách nào cứu trị được nữa.

Trong khoảnh khắc, bao nhiêu việc đã qua hiện lên trong đầu óc chàng. Nào chuyện kết bái đệ huynh với Triệu Bán Sơn ở Thương gia bảo, nào thảm kịch của nhà Chung A Tứ ở miếu Bắc Đế, trấn Phật Sơn, nào vụ quen biết Viên Tử Y trên đường Tiêu tượng, nào vụ gặp gỡ Trình Linh Tố bên hồ Động Đình, nào đại hội chưởng môn ở Phúc phủ, nào cuộc hội ngộ quân hùng Hồng

Hoa hội, nào vụ Thạch Vạn Sơn mới đây, nhất nhất mọi chuyện đi vào quá khứ.

Chàng cảm thán toàn thân dần dần cứng ngắc, đầu ngón tay ngón chân lạnh thấu xương, liền nói :

- Nhị muội ơi ! Sống chết là do định mạng ! Nhị muội chẳng nên quá dỗi bi ai. Đáng thương cho Nhị muội một mình trơ trọi lên đênh, đại ca chẳng thể chiếu cố cho được nữa. Kim Diên Phật Miêu Nhân Phượng tuy có mối thù giết cha của tiểu huynh, nhưng y là người khảng khái hào hiệp, là tay hảo hán cương trực. Sau khi tiểu huynh chết rồi Nhị muội đến quy đầu nơi y. Nếu không thế...

Chàng nói tới đây, đầu lưỡi sưng lên, tiếng nói không nghe rõ nữa.

Trình Linh Tố quỳ bên chàng khẽ nói :

- Đại ca ơi ! Đại ca đừng sợ. Tuy đại ca trúng phải ba chất kịch độc, nhưng tiểu muội còn có cách giải cứu. Đại ca đừng nhúc nhích cũng đừng nói gì. Vì vừa rồi đại ca uống thuốc tê nên ra thế này.

Hồ Phỉ nghe nói cả mừng, mắt chàng sáng lên.

Trình Linh Tố lấy ra một mũi kim châm thọc vào huyết quản trên mu bàn tay chàng rồi thò miệng vào hút thật mạnh.

Hồ Phỉ giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Huyết độc hút vào miệng rồi, chính y cũng nhiễm độc thì làm thế nào ?

Khí lạnh ở tứ chi dần dần đi ngược lên, toàn thân chàng không cựa quậy được nữa.

Trình Linh Tố hút một miếng huyết độc nhỏ xuống đất. Cô hút hơn bốn chục lần cho đến lúc ra máu tươi đỏ hồng mới yên dạ. Cô thở phào một cái, ngáp ngừng cất giọng ôn nhu :

- Đại ca ơi ! Chúng ta đều là người đáng thương. Đại ca ưa thích Viên cô nương thì cô lại xuất gia làm ni cô... trong lòng tiểu muội...

Cô từ từ ngồi ngay người lên, nhìn Hồ Phỉ bằng cặp mắt đăm đui. Cô lấy trong túi ra hai thứ thuốc bột rắc lên mu bàn tay chàng, lại lấy một viên thuốc vàng rất lớn nhét vô miệng chàng khẽ nói :

- Gia sư nói ba thứ chất kịch độc này không có thuốc nào chữa được, vì trên đời chẳng ai chịu vì bệnh nhân mà hy sinh tính mạng. Đại ca ơi ! Lão nhân gia không biết có tiểu muội... tiểu muội đối với đại ca ...

Hồ Phỉ muốn mở miệng la :

- Ta không muốn Nhị muội làm thế ! Ta không muốn Nhị muội làm thế ! Nhưng chàng chỉ phản đối bằng ánh mắt chứ không thốt ra lời được.

Trình Linh Tố lại mở bọc lấy con ngọc phụng mà Viên Tính đã tặng cho, cô ngắm nghía bằng cặp mắt thê lương một lát, rồi dùng khăn tay gói lại chuồn vào bọc Hồ Phỉ.

Trình Linh Tố trầm ngâm một chút, bỗng đứng dậy lấy cây nến cắm vào đế đèn trước thân tượng. Cô thắp nến để ngoài sân ở hậu viện cho cháy một

lúc rồi lại đem vào. Cô tháo khúc nến đốt dở đặt xuống bên cạnh và cắm cây nến mới vào đĩa đèn.

Hồ Phi theo dõi cách bố trí của cô, chẳng hiểu có dụng ý gì. Bỗng nghe cô nói :

- Đại ca ! Tiểu muội có một việc không muốn nói để đại ca phải thương tâm. Nhưng chúng ta sắp chia tay, không nói không được. Trong cuộc đại hội chưởng môn, lúc vị sư thúc tàn ác của tiểu muội và Điền Quy Nông gặp nhau, đại ca có nhận ra điều gì ngoắt ngoéo không ? Hai người này quen biết nhau từ trước rồi. Chất Đoạn trường thảo mà Điền Quy Nông đã làm đui mắt Miêu đại hiệp chắc là lấy ở nơi Thạch Vạn Sơn. Thậm chí gia gia và má má của đại ca bị trúng độc tưởng cũng do Thạch Vạn Sơn phối chế.

Hồ Phi run lên muốn quát một tiếng thật to :

- Đúng thế !

Trình Linh Tố nói tiếp :

- Lúc song thân của đại ca quy thiên, tiểu muội chưa ra đời mà cả mấy vị sư huynh sư tỷ cũng chưa đâu sư học nghệ. Hồi ấy chỉ có hai người chuyên dụng độc là tiên sư và Thạch Vạn Sơn. Miêu đại hiệp nghi ngờ độc dược của tiên sư trao cho, nên động thủ cùng lão nhân gia. Tiên sư đã bảo không phải lão nhân gia thì dĩ nhiên đúng thế. Tiểu muội nghi ngờ cho vị sư thúc này, nhưng chưa đủ chứng cứ, tưởng đã điều tra rõ ràng rồi sẽ trả thù giúp đại ca. Nay sự việc đã đến thế này thì bất luận thế nào cũng phải giết lão.

Cô nói tới đây, chất độc trong mình phát tác, lão đảo một cái, ngã xuống bên cạnh Hồ Phi.

Hồ Phi thấy cô từ từ nhắm mắt lại, khoe miệng ứa ra một giòng máu, lòng chàng đau đớn chẳng khác nào muôn ngàn mũi kim đâm vào trái tim. Chàng ràng mở miệng bật tiếng la :

- Nhị muội ! Nhị muội !

Nhưng muốn kêu gào thế nào cô cũng không phản ứng. Đầu óc chàng tuy hiểu rõ hết mà muốn cử động một ngón tay cũng không nổi.

Hồ Phi nằm sổng sượt bên cạnh thi thể Trình Linh Tố từ sáng đến chiều, lại từ chiều đến lúc hoàng hôn.

Nên biết ba chất đại kịch độc : Bích tâm độc cỏ, Hạt đỉnh hồng, Khổng tước đàm ghê gớm vô cùng. Hồ Phi tuy đã được Trình Linh Tố hút hết huyết độc ra rồi, nhưng chất độc thấm vào thân thể làm cho da thịt cứng đơ, không thể cử động được suốt một ngày một đêm. Trong mấy giờ này nỗi đau khổ của Hồ Phi không ai tưởng tượng cho xiết được.

Trời sắp tối, Hồ Phi thân thể cứng đơ nằm bên Trình Linh Tố mà ngó nàng một cái cũng không thể được.

Bỗng nghe những tiếng cú kêu từ trong rừng cây ở phía xa xa vọng lại. Đột nhiên có tiếng bước chân rất chậm chạp rón rén đi tới ngoài miếu, rồi tiếng người nói :

- Tiết Thước ! Người thử vào trước coi xem.

Đúng là thanh âm Thạch Vạn Sơn.

Hồ Phi la thâm :

- Hồng rồi ! Hồng rồi ! Ta không cử động được, đành để chúng tòng xẻo, muốn làm thế nào thì làm. Nhị muội hơi nhị muội ! NHị muội vì muốn cứu mạng ta đã cho uống thuốc tê, nhưng chất thuốc mạnh quá, biết bao giờ mới tiêu giải ? Địch nhân tới rồi, ta đành theo nhị muội xuống hoàng tuyền. Chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng mối dị cừu này thế là không trả được.

Thực ra chất thuốc mê đã lui rồi, sờ dĩ da thịt chàng còn cứng đơ như xác chết hoàn toàn vì ba thứ đại kịch độc.

Lại nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Tiết Thước lên vào ẩn ở sau cửa. Mụ không dám bật lửa mà trong bóng tối chẳng thấy gì, mụ lắng tai cũng không nghe thấy một tiếng động, liền quay ra bảo cho Thạch Vạn Sơn hay.

Thạch Vạn Sơn gật đầu nói :

- Thẳng lỗi họ Hồ bị ta bắn ba thứ đại kịch độc vào mu bàn tay, chắc bây giờ hồn gã đã xuống âm ty rồi. Dù gã có chặt cánh tay và thêm con tiểu nha đầu cũng chẳng sợ gì.

Tuy lão nói vậy, nhưng vẫn không dám coi thường. Tay cầm đại đao hộ vệ trước ngực, rón rén tiến vào cửa miếu.

Trên điện chỉ thấy hai người nằm dưới đất, trong bóng tối, lão không dám lại gần, lượm một viên đá liệng tới, hai người vẫn không nhúc nhích. Lão liền bật lửa lên coi thì thấy hai người nằm dưới đất chính là Hồ Phi và Trình Linh Tố. Cả hai người toàn thân cứng đơ, hiển nhiên là chết đã lâu rồi.

Thạch Vạn Sơn cả mừng, đặt tay lên mũi Trình Linh Tố thấy đã tắt thở, mặt lạnh như băng. Lão lại thò tay sờ mũi Hồ Phi. Hai mắt chàng nhắm nghiền, hô hấp cũng đã ngừng rồi.

Thạch Vạn Sơn vốn là người thận trọng, lấy mũi kim châm đâm vào lòng bàn tay hai người, nếu là trá tử ắt bàn tay phải rung động. Nhưng Trình Linh Tố đã chết thật, còn Hồ Phi da thịt cứng đơ, kim đâm vào chỗ cảm giác bén nhạy cũng chẳng thấy phản ứng gì.

Mộ Dung Cảnh Nhạc hần học nói :

- Con nha đầu này hút độc nơi bàn tay tình lang, chẳng ngờ không cứu sống được gã mà chính thị cũng toi mạng.

Thạch Vạn Sơn nóng lòng tìm kiếm cuốn Dược Vương thân biên, mà môi lửa đã cháy hết, liền châm vào ngọn nến.

Lúc ngọn lửa sắp đùng vào ngọn nến, lão động tâm tự nhủ :

- Cây nến này còn mới, biết đâu bên trong chẳng có điều chi cổ quái ?

Lão ngó thấy bên đế đèn có đặt khúc nến cháy dở, liền bụng bảo dạ :

- Khúc nến này đã thắp nhiều rồi, nhất định là chẳng có chi đáng ngại.

Lão liền nhỏ cây nến ở đế đèn, cắm khúc nến đã cháy phân nửa vào rồi thắp đèn lên.

Dưới ánh đèn sáng, ba người cùng ngó thấy cuốn Dược Vương thần biên bỏ đó. Thạch Vạn Sơn xé mảnh áo lót tay lượm sách lên lật ra coi thấy những hàng chữ nhỏ như đầu ruồi viết theo lối tiểu khái. Quả nhiên là sách chép y thuật cùng dược tính. Lão lướt qua một lượt thấy mười phần có chín về việc cứu thương chữa bệnh. Phần độc dược thì chỉ chép sơ lược cách cứu trị giải độc. Về phép thi độc cùng cách trồng độc thảo, nuôi dưỡng trùng độc càng đơn giản hơn nữa.

Nguyên Vô Sơn đại sư hồi tuổi già tự biết đời mình dụng độc quá nhiều, khiến người giang hồ tặng cho ngoại hiệu là Độc thủ Dược Vương, nên viết để lại pho Dược Vương thần biên nói kỹ về việc chữa thuốc giúp đời.

Thạch Vạn Sơn, Mộ Dung Cảnh Nhạc, Tiết Thước đã tưởng pho sách này bao quát cách dùng độc thần diệu, không ngờ đây chỉ là cuốn y thư thì dù y thuật tinh thâm họ cũng coi là vô dụng. Thạch Vạn Sơn rất lấy làm thất vọng.

Lão trầm ngâm hồi lâu, nhìn Tiết Thước nói :

- Người hãy xục tìm trong người con nha đầu xem còn cuốn sách nào khác không, chứ cuốn y thư này chẳng giúp ích gì cho mình.

Tiết Thước xục tìm trong bọc Trình Linh Tố rồi đáp :

- Không còn sách gì nữa.

Mộ Dung Cảnh Nhạc chợt nhớ ra điều gì liền nói :

- Tiên sư chuyên nghề viết chữ ẩn hình, hay là...

Hắn buột miệng nói ra rồi hối hận tự mắng thầm :

- Sao mình lại ngu thế ? Để lão coi cuốn sách này là vô dụng, mình sẽ thu lấy nghiên cứu kỹ lại có phải hay hơn không ?

Thạch Vạn Sơn lập tức tỉnh ngộ đáp :

- Phải rồi !

Lão lại lượm bộ Dược Vương thần biên lên.